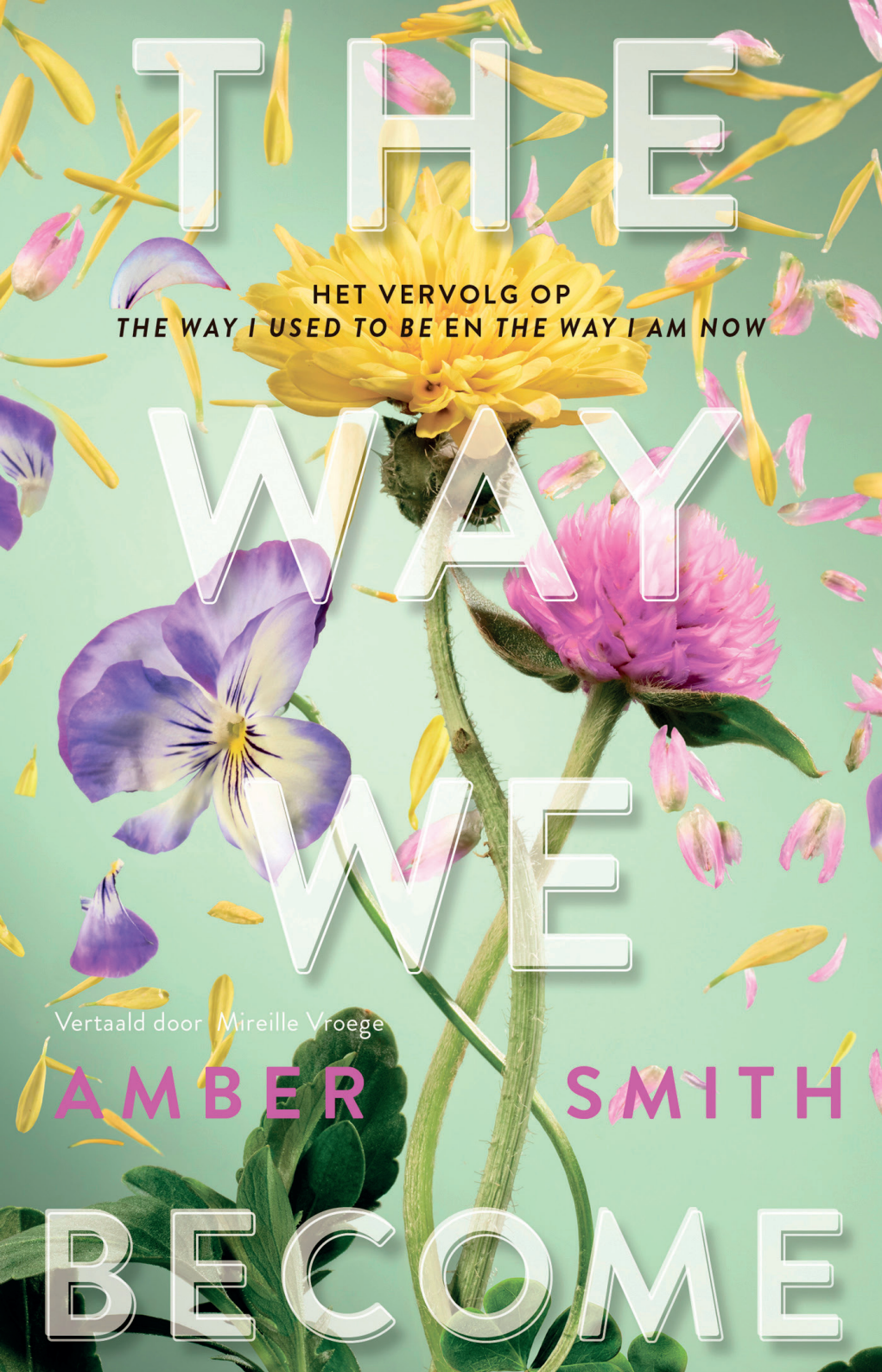

THE
HET VERVOLG OP
THE WAY I USED TO BE EN THE WAY I AM NOW
WAY
WE
Vertaald door Mireille Vroege
AMBER SMITH
BECOME

AMANDA

Mijn broer zit in de gevangenis. Hij zit in de gevangenis en dat komt door mij. Ik snap niet waarom dit simpele feit maar niet goed tot me wil doordringen.

Ik probeer er vooral niet aan te denken. Daar niet aan, niet aan hem en niet aan alles wat er ooit tussen ons is voorgevallen. Ik heb honderden schuilplaatsen gebouwd voor de dingen waar ik niet aan wil denken – sommige zo groot als een paleis, andere niet groter dan een bezemkast, een papieren zak of een sieradenkistje. Maar nu verschuilen mijn eigen schuilplaatsen zich voor míj. Ik heb ze sterk en veilig en onvindbaar gemaakt; ik kon elke schuilplaats blindelings vinden en ik kon me erin opkrullen en wachten tot de storm weer was gaan liggen.

Maar ze zijn een voor een verdwenen.

Het gekrijs aan de andere kant van mijn kamerdeur maakt dat ik snel het allerlaatste veilige plekje opzoek. Dus ga ik met mijn schrift aan mijn bureau zitten en lees ik mijn verklaring voor de honderdste keer door en hoop ik voor de honderdste keer dat ik het goed heb geformuleerd. Ik sla een nieuwe bladzijde om en reken alles nog een keer na.

Hoewel de uitspraak – uitspraken – niet waren wat we hadden gehoopt, is er wel nog steeds hoop. En daar moet ik me aan vasthouden. Soms zijn cijfers geruststellender dan woorden.

26: dat is het aantal aanklachten dat er aanvankelijk tegen hem is geuit, verdeeld over Gen, Eden en mijzelf.

3: het aantal waaraan hij daadwerkelijk schuldig is bevonden.

10: het maximaal aantal jaren dat hij de gevangenis in zou kunnen gaan, nog steeds.

5: als we het minimumaantal jaren voor elke aanklacht bij elkaar optellen, en CeCe – officier van justitie Silverman – zegt dat het kan zijn dat ze dat doen, en dan kom je uit op vijf jaar.

Maar ik ben al blij met vier jaar. Als hij vier jaar zou krijgen, kan ik mijn eindexamenjaar afmaken en gaan studeren, zoals het plan is. Dan kan ik afstuderen, een goede baan zoeken en genoeg geld verdienen, zodat mijn zusje, Libby, bij mij kan komen wonen als ze dat wil – en dan kan ik zorgen dat haar niets overkomt.

Vier jaar, meer hebben we niet nodig.

Ik trek het cijfer 4 zo vaak over dat het papier scheurt, en precies op dat moment bereikt het geruzie van mijn ouders een nieuw geluidsniveau. Ik druk mijn pen hard in de bladzijden en sta op. Ik steek mijn hand al uit naar de deurknop – ik zou naar buiten kunnen gaan en me erin kunnen mengen, voor mezelf op kunnen komen. Dat zóú ik kunnen doen, maar wat schiet ik ermee op?

Dus ga ik maar op bed liggen, met mijn gezicht naar de muur, steek mijn vingers in mijn oren en doe mijn ogen dicht, maar ik kan mijn vader en moeder nog steeds horen schreeuwen. Het is dezelfde discussie die hen al langer dan een jaar in zijn greep heeft. Tot nu toe heeft mijn moeder voet bij stuk gehouden – voor mij – iets wat ze nog nooit eerder heeft gedaan. Maar bij elke ruzie voel ik dat haar overtuiging iets verder afzwakt.

Hou op – verdomme, hou op, wil ik roepen. Ik klem mijn tanden op elkaar om te voorkomen dat ik het ook daadwerkelijk roep. En precies

op het moment dat ik voel dat deze schreeuw zich achter uit mijn keel wil losmaken…

Hoor ik een dreun. Alsof het dondert.

Ik zit meteen rechtop.

Een klap. Alsof er iets ergens tegenaan botst. Niet de bekende knal van een deur, waarmee ze de laatste tijd hun ruzies beëindigen. Het is een dreun waarvan mijn haren te berge rijzen – het geluid van verwoesting. Ik spring onwillekeurig op van mijn bed, gooi mijn deur open en zie mijn ouders bij het raam van de woonkamer staan.

'Wat was dat?' probeer ik te vragen, maar het snerpende geluid van autobanden die de straat uit scheuren, overstemt mijn stem.

'Vuile klootzak!' roept mijn vader, en dan rent hij naar de voordeur en trekt die open. Mijn moeder gaat achter hem aan, houdt zich vast aan de deurpost en roept dat hij moet terugkomen.

Ik kijk vanuit mijn eigen raam toe en dan komt Libby mijn kamer binnen en gaat naast me staan. Zij zou dit niet moeten zien – ík zou dit niet moeten zien: onze ouders die om negen uur 's avonds op een doordeweekse dag op het gazon voor het huis ruzie met elkaar maken.

Onze brievenbus, aan de straat, is aan gort geslagen, de paal is eruit getrokken en steekt met een gemene punt omhoog uit de grond, de bus zelf is gedeukt en ligt midden op straat, als een dood dier, met de bek wijd open en de tong als een rood vlaggetje plat op het wegdek.

Mijn vader zwaait met iets wat eruitziet als een heel groot versplinterd bot van een dier. Maar als ik wat beter kijk, zie ik dat het alleen maar een houten honkbalknuppel is, die gebarsten is door de kracht waarmee iemand ermee op onze brievenbus heeft geramd. Dit is de derde keer al dit jaar, maar het was ze nu echt menens.

Hij vindt het blijkbaar erger dat onze brievenbus iets wordt aangedaan

dan dat míj iets wordt aangedaan. Maar je kunt een brievenbus natuurlijk geen leugenaar noemen.

'Waarom doen ze dat nou steeds?' vraagt Libby. Ik weet niet of ze het over onze ouders heeft of over de brievenbus. Het antwoord is hoe dan ook hetzelfde.

'Ik weet het niet,' zeg ik. Want ik weet het ook echt niet. Mijn vader denkt dat die brievenbus steeds kapot wordt geslagen vanwege mijn broer. Ik wil graag denken dat het een protest is tegen een afschuwelijk mens die heel veel mensen pijn heeft gedaan – meer mensen zelfs dan wij weten, daar ben ik van overtuigd – maar ik vraag me ook weleens af of het niet eigenlijk om mij gaat. Dat iemand probeert me de mond te snoeren, een oude vriend van hem die hem nog steeds trouw is, die hij haatmail stuurt.

Niemand zou mogen weten dat ik bij de rechtszaak betrokken was – betrokken bén. We zouden allemaal anoniem moeten zijn. En ik neem aan dat onze namen uit de artikelen en documenten zijn geweerd. Maar ik weet hoe geruchten zich verspreiden. Toen dit allemaal begon, ben ik van sociale media af gegaan. Ik vond het leuk om fotootjes te posten – close-ups, stillevens, landschappen. Niet dat ik veel volgers had. Maar ik mis het soms wel. Om op die manier iets van mezelf te laten zien. Toch hebben de comments van de mensen die hem steunden én van degenen die hem belasterden me weten te vinden, en die waren allemaal even verschrikkelijk: de ene kant ging er ten onrechte van uit dat ik achter hen stond en de andere kant ging er ten onrechte van uit dat ik níét achter hen stond. Mijn vriendin Stacy is de enige, afgezien van Eden en Gen, die de waarheid kent – althans, gedeeltelijk. Niemand kent de volledige waarheid, behalve ik. En hij, al zal hij die nooit toegeven.

Mijn moeder draait zich als gestoken om, kijkt naar het huis van de

buren en roept iets wat ik niet versta. Aan de overkant van de straat floept een buitenlamp aan. Als mijn vader het bot – de knuppel – tussen hem en mijn moeder op de grond gooit, breekt hij doormidden. Mijn moeder steekt haar handen in de lucht en beent terug naar het huis.

'Gaan ze scheiden?' vraagt Libby terwijl we daar zo staan te kijken.

'Ik weet het niet,' zeg ik nog een keer. Diep in mijn hart hoop ik van wel.

Mijn vader loopt de straat op, raapt het metalen karkas van de brievenbus op en duwt het met zijn voet naar de oprit. Ondertussen schreeuwt hij hard 'fuck you!' en steekt twee middelvingers op naar de lege straat.

Ik ken die mensen niet, deze wilde beesten die vroeger mijn ouders waren.

Als ik weer op mijn kamer ben, pak ik mijn telefoon uit mijn zak, scrol langs de berichtjes van Stacy en ga naar de groepsapp met Eden en Gen. Ik wil hun vertellen wat er vanavond is gebeurd. Over mijn vader en de brievenbus en over dat hij weer naar zijn motelkamer gaat – de kamer waar hij woont sinds de rechtszaak is begonnen, omdat hij het niet verdraagt om met mij in één huis te moeten zijn.

Ik wil hun vertellen dat ik al maanden tegen hen lieg.

Ze denken dat allebei mijn ouders achter me staan. Ze hebben het sprookje dat ik hun heb verteld voor zoete koek geslikt: dat allebei mijn ouders me geloven, van me houden en voor mij kiezen, dat ze allebei aan mijn kant staan. Maar dat is niet de waarheid. Nooit geweest ook. En dat zal ze ook nooit worden. De waarheid is dat ons gezin volledig uit elkaar getrokken is. De waarheid is dat mijn vader – onze vader – mij haat omdat ik dit allemaal naar buiten heb gebracht. De waarheid is dat hij geen van ons gelooft. Mij niet, Eden niet, Gen niet. Erger nog, iets in mij denkt dat het hem gewoon niet interesseert; hij vindt wat er met ons is

gebeurd gewoon niet zo belangrijk dat zijn zoon – zijn superster – ervoor gestraft zou moeten worden.

De waarheid is dat ik mijn vader haat. Niet zo erg als ik Kevin haat. Maar het scheelt niet veel.

Er wordt op mijn deur geklopt en voor ik ook maar iets kan zeggen, gaat hij al open. Onmiddellijk zit mijn hart in mijn keel, net als de miljoenen andere keren dat mijn deur open werd gedaan zonder dat ik daar toestemming voor had gegeven. Het slot heeft nooit gefunctioneerd.

'Mandy.' Hij noemt me bij mijn koosnaam – de koosnaam waarvan ik iedereen van onze familie jaren geleden al heb gesmeekt die niet meer te gebruiken, maar ik zeg niets, want als hij die naam nu gebruikt, lijkt het wel alsof hij is vergeten dat hij me haat. Maar ik denk dat er aan mijn gezicht iets te zien is, een heel lichte rimpeling, een boos samengetrokken spiertje, en dan brengt de onbedoelde belediging hem terug naar het hier-en-nu, en weet hij weer dat hij me inderdaad háát. Hij schraapt zijn keel en schudt zijn hoofd. 'Ik zou willen dat je dit niet deed, Amanda.'

'Papa, ik moet…'

'Ik snap niet wat je ermee denkt te bereiken als je het leven van je broer verwoest. Ik… Ik snap echt niet wat je bezielt. Je zit fout. Je zit fout, waarom snap je dat nou niet?'

Fout.

Er is heel veel fout aan mij: diep vanbinnen zijn de organen en pezen van hun plaats geraakt en weer teruggeduwd – teruggeduwd door het stilzwijgen, door de tijd en door de niet-aflatend knagende angst die alles wegvreet wat goed had kunnen zijn. Ik ben de verwrongen brievenbus, de gebroken honkbalknuppel, het meisje wier vader haar haat omdat ze vraagt niet langer te hoeven lijden. Ik zou eigenlijk niets moeten zeggen, maar dat doe ik toch, want soms doet het iets minder pijn als ik iets uitspreek.

'Ik…'

'Alsjeblíéft!' schreeuwt hij. 'Hou gewoon je mond…'

Ik weet niet of hij bedoelt nu meteen, of bij de rechtszaak. Hij heeft nooit gewild dat ik me ergens over uitsprak, en al helemaal niet over de vreselijke dingen die in ons gezin gebeuren. 'Je kunt niet van me vragen dat ik…' Maar hij onderbreekt me weer.

'Tenzij je erheen gaat en zegt dat je je over alles vergist hebt, dat je in de war was, gestoord was.' Elk woord klinkt nog venijniger dan het vorige. Want hij denkt dat allemaal echt over me. Ik ben in de war, gestoord. En dat ben ik ook, alleen niet zoals hij het bedoelt. 'Anders maak je alles nog veel erger. Je hebt geen idee wat de consequenties voor Kev…'

Mijn moeder komt achter hem staan, en samen blokkeren ze mijn deuropening – mijn enige uitweg. 'Alles oké hier?' vraagt ze aan geen van ons in het bijzonder.

Mijn vader zet de verdwaasde, manische glimlach op die hij het afgelopen jaar heeft gekregen, en draait zich dan om naar mijn moeder. 'Oké? Nee, alles is hier niet oké!' bijt hij haar nu toe, op een nog meer beschuldigende, snauwende toon, en dan kijkt hij weer naar mij. 'Wat er vanavond is gebeurd – die eindeloze pesterijen – is maar een voorproefje van wat hem te wachten staat. Waarom doe je dit, Mandy? Waarom? Vertel me in vredesnaam waarom.'

'Laat haar met rust,' zegt mijn moeder. Haar stem klinkt ijl, beverig, ontdaan van vechtlust voor de rest van de avond.

Hij snuift minachtend, schudt zijn hoofd, steekt zijn handen in de lucht en kijkt mijn moeder aan. 'Jij staat aan de verkeerde kant – en dat weet je donders goed.' En dan gaat hij eindelijk mijn kamer uit.

'Het spijt me,' zegt mijn moeder, en dan doet ze mijn deur dicht en gaat achter hem aan.

Ik zou hier niet vreemd van moeten opkijken; hij heeft altijd het meest van Kevin gehouden. Maar het doet me nog steeds pijn als ik er te veel over nadenk.

Ik tik een berichtje aan Eden en Gen, om te zien hoe de waarheid voelt.

mijn vader woont ergens anders
hij staat aan Kevins kant
hij haat me
ik zou willen...
ik zou willen dat ik

Dood was – maar dat typ ik niet.

Ik mag mezelf die gedachte niet toestaan, niet weer.

Ik wis het. Alles.

Ik snap niet waarom ik mezelf er niet toe kan zetten om hun dit deel van mijn verhaal te vertellen, terwijl zij er toch meer van weten dan wie ook. Niemand heeft op mijn laatste appje van twee dagen geleden gereageerd, waarin ik zei dat ik met ons drieën wilde afspreken, voorafgaand aan het vonnis.

ik wil het op straat uitschreeuwen en
dingen kapotmaken en boos zijn.

Dat wis ik ook. Dus typ ik maar botweg:

jullie gaan allebei toch wel
spreken bij het vonnis, hè?

EDEN

IK ZIT IN DE SCHEMERIGE gang, met mijn rug tegen Josh' deur. Ik hoor muziek uit de kamer aan de overkant van de gang komen. Twee deuren verder is iemand aan het koken en ruik ik specerijen, waardoor mijn maag begint te rammelen.

Ik zou naar mijn eigen kamer willen gaan, maar daar is Parker nu met wat vrienden. Ik mag haar vrienden graag, het zijn leuke mensen. Maar vandaag niet. Ik hoor mijn telefoon brommend trillen in mijn tas. Ik zoek erin rond tot ik hem heb. Het is Gen, in onze privéapp, de app waar Amanda niet in zit.

> Heb je het appje van A gezien? Je denkt toch niet dat ze zich terugtrekt, hè? Jij komt toch wel?

Ik schakel naar onze groepsapp en zie dat er een paar berichtjes van Amanda in staan waarop ik niet heb gereageerd en waarin zij vraagt of we elkaar nog kunnen zien voor het vonnis van volgende week. Ik begin te typen: hé, sorry, zie dit net

Nee. Verwijderen. Opnieuw: ik kom

Maar ik kan hun op dit moment niets beloven. Ik wil heel graag sterk

en vastbesloten en onbevreesd zijn, maar ik ben het niet. Ik zou het moeten zijn, maar ik ben het niet.

Verwijderen, verwijderen, verwijderen.

Ik tuur naar mijn schermpje tot het op zwart gaat.

Dan kijk ik naar de muur, recht mijn rug en probeer wakker te blijven.

Toen zijn kamergenoot hier nog woonde, kon ik in elk geval naar binnen gaan en in Josh' kamer op hem wachten. Maar Dominic is bij zijn vriend Luke gaan wonen – Luke, die tegenwoordig een van mijn beste vrienden is geworden. De band die we door het orkest en de repetities op de middelbare school hadden, gaat blijkbaar diep. Ik ben blij voor ze dat ze er 'als een echt stel helemaal voor gaan' – dat werk.

Josh wil dat ook. Hij wil het nog liever dan hij tegen mij zegt, en dat drukt zwaar op ons. Ik wil het ook, maar we zijn pas twee maanden weer samen, en ik ben bang. Ik ben bang voor wat er komen gaat. Ik ben bang dat het te veel zal zijn. Dat ík te veel zal zijn.

Want, jezus, zoals hij in de auto naar me keek, toen we een paar weken geleden van zijn ouders terug naar huis reden, en wachtte wat ik zou zeggen. Ik krijg die blik niet uit mijn hoofd. Dat nerveuze, hoopvolle, scheve glimlachje van hem.

'*Wat denk je?' vroeg hij. 'Het lijkt logisch, toch? We wonen toch al praktisch samen, en nu Dominic bij Luke is ingetrokken… Ik heb nu de ruimte. Dat is het natuurlijk niet alléén. Ik denk er al heel lang over na. En aangezien we hebben gezegd dat we het over onze toekomst zouden hebben, dacht ik, nou ja, dat we het er dan ook maar echt over moesten hebben. Dus, heb jij er überhaupt al over nagedacht, over samenwonen? Eden? Zeg eens iets… Eden?*'

'Eden?' Mijn ogen vliegen open. Geen auto. Geen weg. Geen zon. Ik ben weer in de halfdonkere gang en Josh zit op zijn hurken voor me, met

zijn hand op mijn knie. 'Eden, hé,' zegt hij nog een keer zachtjes.

'O,' fluister ik. Het duurt even voor ik weer weet waar ik ben. 'Sorry, ik…'

'Ik heb je net geappt.' Hij kijkt snel naar mijn lichaam, dat onderuitgezakt tegen zijn deur hangt. 'Is alles oké?'

'Ja hoor. Ik denk dat ik in slaap ben gevallen of zo. Het was een lange dag. Ik heb gewoon even mijn ogen dichtgedaan, meer niet.' Hij kijkt me onderzoekend aan, alsof ik gevaarlijk ben – een bom die kan afgaan als hij er niet goed mee omgaat. 'Niks aan de hand. Echt.'

Hij steekt me zijn hand toe en die pak ik aan, zodat hij me overeind kan helpen.

'Parker heeft vrienden op bezoek,' leg ik uit. 'Ik was gewoon niet in de stemming.' Ik pak mijn spullen en de papieren tas die Josh van zijn werk heeft meegenomen. Er zitten afhaalbakjes in. 'O god, ja,' verzucht ik, 'zeg alsjeblieft dat hier eten in zit. Ik rammel van de honger.'

Als ik opkijk, heeft hij zijn sleutels gepakt en draait hij er een van de ring af.

'Je lievelings. Nonna's speciale *melanzane alla parmigiana* met aubergine – met die pittige saus, speciaal voor jou. Ik dacht al dat je niet gegeten had,' antwoordt hij, terwijl hij me heel nonchalant de glimmende koperkleurige sleutel van zijn woning toesteekt. 'Hier,' zegt hij erbij, en hij laat hem op mijn hand vallen alsof we het niet alleen terloops over eten hadden.

Mijn hart klopt in mijn keel. Dit dunne stukje metaal voelt zwaarder dan zou moeten. 'Is dit… een ding?' vraag ik voorzichtig.

'Dat is een sleutel.'

'Maar is het een… aanzoek of zo?' Even worden zijn ogen groot, dus zeg ik er snel achteraan: 'Ik bedoel, een officiéél aanzoek om te gaan

samenwonen? Want ik…' Want ik ben op dit moment niet in staat om dit gesprek voort te zetten.

'Wíl je dat dat het is?' vraagt hij als ik mijn zin niet afmaak, en er verschijnt een flauw glimlachje op zijn gezicht. 'Want ik wil best op één knie gaan, als je dat wilt.'

'Niet doen.'

'Wat niet doen?'

'Gewoon niet doen. Geen grapjes maken.'

'Wie zegt dat ik een grapje maak?'

Zijn gezicht is open, met een bevroren glimlachje erop, dat verschaalt als hij probeert te bedenken wat er nu komt – ontploffing of vrede. Mijn wangen worden helemaal rood van schuldgevoel en schaamte, en ik wend me van hem af.

'Niet lief tegen me doen, Josh. Niet nu.'

Zuchtend zegt hij 'O-kééé'. Hij haalt zijn schouders op, alsof ik hem helemaal niet heb gekwetst, zoals hij ook in de auto deed, toen ik maar bleef zwijgen en daarmee meer zei dan woorden hadden kunnen doen. Wat hij echter niet wist, toen niet en nu niet, is dat ik eigenlijk ja wilde zeggen. Ja, ik heb erover nagedacht, en ja, ik wil het ook, maar…

Ik moet iets doen om de ongemakkelijke situatie op te heffen. Ik stop de sleutel in mijn zak en trek aan zijn jasje, zodat hij met een struikelende stap dichter naar me toe komt. Ik kus hem, waarschijnlijk hitsiger dan een kus ter begroeting aan het eind van de dag op de gang hoort te zijn, maar ik wil niet dat hij weet hoe ellendig ik me in werkelijkheid voel, hoe ontworteld ik op dit moment in het leven sta. Dat ik soms het gevoel heb dat ik wegzweef, zelfs bij hem vandaan. Als ik hem loslaat, kijkt hij me met iets toegeknepen ogen aan, zoals hij wel vaker doet, alsof hij mijn gedachten probeert te lezen.